

Gyapotszedés közben

*Tág reggel van. A messzeség
elém özönlik, hömpölyög,
a végtelen mezők nesztét
szél görgeti a föld fölött.*

*Omlik a könnyű, őszi fény.
Nevetés villan, dal ragyog.
A gyapot tiszta hősínén
kunyorgó, pöttöm harmatok.*

*Lágy békesség ring mindenütt.
Az ég egy-nagy kinyílt mosoly.
Szelíd szemed szivemre süt:
Reámnevelsz, míg dolgozol.*

*Mögötted karcsú nyárfa áll,
mint fényes, égbeszúrt szurony.
Kezem vakon motozva jár,
szemed szépségét bámulom.*

*Pedig, hej, mennyi munka van!
Fehérlő tábla integet.
Még jó, hogy nem vagyok magam,
hogy együtt dolgozom veled!*

Kis vallomás

*Közös vagyok veled... szeretlek.
Azúr derűjét kék szemédnek,
az arcodat, a tiszta-szépet,
s a lelkedet, hogy így megértett.*

*Közös vagyok Veled. Szeretlek.
Szivem tüzénél melengetek.
Arcodra fűzfaként lehajlok,
s megcsókollak, mint a víz a partot.*

Nyár

*Az országúton por pörög,
S telt, gömbölyű fák intenek.
Bujkálnak fenn a lomb között
a szégyellős eperszemek.*

*Öreg dülöre vágok át,
szikkasztja harmatát a gyep.
Kuszált kökények ág-bogát
könnyű madárdal rázza meg.*

*Aranyos kedvvel tűz felém
a Nap. Tűnődve baktatok.
A búza szőke tengerén
futó szellőcske ver habot.*

*Pipacszín... áradó derű...
Ember, vidék munkában áll.
Hazám gyöngéd ölébe gyűl
és érik, érik már a Nyár.*